

Uit vrijwel elk nummer van het door hem vanaf medio 1890 geredigeerde *Onze Kinderen* proeft men met welk een vreugde Geel bedelde en bedankte. Tot de laatste halve cent werden giften verantwoord. Alle zendingen kleren, ook de kleinste, werden gedetailleerd beschreven. Als er eens, samenvattend, een postje 'Diversen' werd opgenomen betrof dit vodden, benen, vaatjes. Alles kon gebruikt worden. Een net van christelijke dameskransjes en lakenbonden was geleidelijk aan om de Stichting gegroeid. Er was zelfs een groep 'burgervrouwen' die als 'Stopkrans' wekelijks de kousen kwamen stoppen. Over en weer stimuleerden op deze wijze Stichting en donateurs/donatrices elkaar in diaconaal élan. Het maandblad was de trait d'union. De oplage schommelde tussen de 2000 en 3000 per maand en is ook wel eens 5000 geweest. De prijs per jaargang was f. 1,20, donateurs en contribuanten kregen het gratis. Een advertentie van 1 tot 5 regels kostte 60 cent. Gekozen werd voor de vorm van een courant. Op de voorpagina stond een afbeelding van het hoofdgebouw en dat bleef zo tot na Geels dood. In januari 1908 kwam het blad in een flinker formaat uit en werd de oude afbeelding vervangen door een foto van het grote meisjeshuis (Rijnstroom); links en rechts stonden teksten: Zacharia 13: 7b 'Ik zal mijn hand tot de kleinen wenden' en Mattheüs 18: 10a 'Ziet toe dat gij niet een van deze kleinen veracht'. Op het jaarfeest werden allen die meegeleefd en gesteund hadden verwacht. Ze kwamen kijken, luisteren en zingen. Vanaf 1890 werd op die dag een eenvoudige maaltijd geleverd; zoals Geel schreef: 'tegen kleine vergoeding - dat zou verstrooiing voorkomen. Daarbij is het zoo aangenaam wanneer bij zulke gelegenheden de diverse standen eens tot elkander naderen en te zamen brood eten'. Dan konden ook mapjes gekocht worden, à f. 2,50 met foto's van de gebouwen, het personeel en alle kinderen. Geel voelde zich vader van een groot gezin, met vertakkingen tot ver buiten het directe bereik van de Stichting.

NAAR DE KINDERWETTEN

Geel heeft de omschakeling naar de kinderpwetten van 1905 geestelijk niet kunnen meemaken. Hij vreesde dat essentiële kenmerken van Inwendige Zending verloren zouden gaan.

Dat betrof allereerst de financiële en materiële steun die hij langzamerhand van een grote groep donateurs was gaan krijgen. De komende rijkssubsidies zouden daar een eind aan kunnen maken.